

Arrest

nr. 352 005 van 27 augustus 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENKES
Neugasse 2
4780 SANKT VITH

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 2 maart 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van oud artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 april 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 mei 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, verklaart Georgië te hebben verlaten op 7 oktober 2023. Na zijn vertrek verliet ook zijn partner met haar vier kinderen Georgië. Verzoeker dient op 11 oktober 2023 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 30 januari 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest met nummer 313 143 van 18 september 2024 wordt verzoeker niet erkend als vluchteling en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 15 april 2025 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal neemt vervolgens op 17 juli 2025 de beslissing getiteld “*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*”, waarbij voormeld volgend verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Georgisch staatsburger van Georgische origine, geboren op (...) 1974 in de stad Gali gelegen in Abchazië. Vanaf 2008 verbleef u in Zugdidi.

Ter staving van uw eerste verzoek om internationale bescherming voerde u de volgende feiten aan.

In 2008 begon u met uw zelfstandige activiteit. U handelde in noten. Ongeveer in 2017 à 2018 begonnen uw problemen. Een vrouw, K. A., had goederen bij u besteld, maar niet betaald. U eiste uw geld terug zonder succes. In februari of maart 2018 tijdens een discussie met mensen die door A. waren gestuurd, werd u door hen in uw been gestoken. U bent toen naar het ziekenhuis gegaan voor medische verzorging. Hierna werd u geregeld lastiggevallen en kreeg u anonieme telefoontjes. Een paar keer werden er onderdelen van uw auto kapot gemaakt. Op 19 november 2019 werd u aangevallen door de broers B.. Ze wilden geld van u en eisten dat u criminelen financieel zou ondersteunen. U werd neergeschoten door hen, waarna u naar het ziekenhuis ging. Dezelfde dag van de aanval diende u klacht in bij de politie. Hierna werden de broers B. opgepakt. 10 of 15 dagen later, toen u nog in het ziekenhuis lag, werd u gedwongen uw verklaringen te veranderen. Hierna werden de broers B. terug vrijgelaten. U lag in totaal twee maanden in het ziekenhuis. Van juni 2021 tot november 2022 zat u in de gevangenis voor poging tot diefstal. U had in scène gezet dat u een buis wilde stelen, waarop de politie u betrapte en arresteerde. Bij de politie verklaarde u valselijk dat u de buis wilde stelen. U deed dit om de criminele wereld te ontwijken. Na uw vrijlating kreeg u nog regelmatig telefoons waarin u werd bedreigd. U huurde een plaats met uw partners en hier werd u ook lastiggevallen.

U verliet Georgië op 7 oktober 2023. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) registreerde uw verzoek om internationale bescherming op 11 oktober 2023. Na uw vertrek is ook uw partner, M. K. (CGVS ref. ..., O.V. nr. ...), vertrokken uit Georgië met haar vier kinderen. Op 16 november 2023 diende zij haar verzoek om internationale bescherming in. Op 30 januari 2024 nam het CGVS inzake uw eerste verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep tegen deze beslissing. Op 18 september 2024 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS.

Zonder België te verlaten, diende u op 2 juli 2025 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U voert aan dat een vriendin van uw dochter A., genaamd K. K., wordt lastiggevallen door de mensen met wie u problemen had in Georgië. In maart of april 2025 vielen onbekende mensen van de criminele groepering van B. haar huis binnen. Ze probeerden haar te dwingen om uw locatie prijs te geven. K. zei dat ze de politie zou bellen, maar de indringers zeiden dat de politie niet zou helpen. Na het incident nam K. contact op met uw dochter en zei haar dat het niet meer veilig was voor jullie in Georgië en dat uw dochter alle contacten met Georgië moest vermijden. Bij terugkeer vreest u dat u en uw gezin door de criminele groepering gedood te worden.

Ter staving van uw tweede verzoek legt u de volgende documenten neer: een referentiebrief van uw werkgever in België en twee internetartikelen over het schietincident waarbij u gewond raakte.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden waren waaruit bijzondere procedurele noden in uw hoofde konden worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. U verklaarde bij uw eerste verzoek dat u nog last had van een schotwond die u in Georgië opliep. Echter gaf u aan zich in staat te voelen om deel te nemen aan het onderhoud en deden er zich geen problemen voor tijdens het onderhoud. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bij het indienen van uw huidige verzoek zei u opnieuw dat u veel pijn had aan de schotwond en dat u er pijnstillers voor nam (Verklaring volgend verzoek DVZ d.d. 02/07/2025, punt 13). Er moet worden vastgesteld dat u op geen enkele wijze verduidelijkte hoe en in welke mate dit van invloed zou kunnen zijn op uw deelname aan de asielprocedure, en ook geen medische documenten kunt voorleggen die hier inzicht in bieden. Uit het verslag van uw DVZ-interview blijkt in ieder geval dat u daar goed in staat was uw problemen uiteen te zetten. In het huidige stadium van uw procedure wordt bovendien geen verder gehoor noodzakelijk geacht, waardoor er zich geen steunmaatregelen opdringen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige verzoek door het CGVS op 30 januari 2024 werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In het kader van het beroep dat u aantekende tegen deze beslissing volgde de RvV de beoordeling van het CGVS (zie arrest 313143 van 18 september 2024). U ging niet in cassatieberoep. Bijgevolg rust er u geen verdere beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

In het kader van uw huidige verzoek verklaarde u dat de problemen die u tijdens uw eerste verzoek uiteenzette nog altijd actueel zijn. De mensen met wie u problemen had – de criminele groepering van B. - vallen nu een vriendin van uw dochter lastig om uw locatie te achterhalen. Zij bevestigde dat het niet meer veilig was voor u en uw familie in Georgië. (Verklaring volgend verzoek DVZ, punt 17). Met betrekking tot deze verklaringen, waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoek hebt uiteengezet, moet worden beklemtoond dat uw vorige verzoek door het CGVS werd afgewezen. Dit omdat de door u aangehaalde asielmotieven geen verband hielden met de beschermingsgronden zoals bepaald in de vluchtelingenconventie; het ging enkel om een interpersoonlijk conflict. Bovendien kon er geen geloof gehecht worden aan de door uw aangehaalde problemen en kon u niet aantonen dat u niet op de bescherming van de Georgische overheid kon rekenen. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Zelfs indien er wel geloof gehecht zou worden aan uw beweerde problemen – quod non – moet er bovendien op worden gewezen dat er inzake uw eerste verzoek werd geoordeeld dat er bescherming beschikbaar is voor u in Georgië. Deze beoordeling blijft overeind, daar u geen dienstige argumenten aandroeg waarom dit niet het geval zou zijn.

Wat betreft uw vrees voor uw minderjarige zonen G. en D. in verband met bedreigingen die richting hen geuit zouden zijn door de personen met wie u problemen had (Verklaring volgend verzoek DVZ, punt 23), moet gesteld worden dat hier evenmin geloof aan kan worden gehecht. Dit omdat deze bedreigingen volledig voortvloeien uit uw eigen problemen, die, zoals hierboven reeds uiteengezet, niet geloofwaardig werden bevonden. Bijgevolg kan de door u ingeroepen vrees in hoofde van uw kinderen evenmin worden aangenomen.

De documenten die u aanbracht ter ondersteuning van uw opnieuw aangehaalde asielmotieven vermogen niet om deze beoordeling te wijzigen. Betreffende de twee internetartikelen die u neerlegde, moet vooreerst worden opgemerkt dat u een van deze artikelen (document 1.1 in de groene map van uw dossier) reeds aan de RvV overmaakte in het kader van uw beroepsprocedure. De RvV oordeelde destijds dat een online artikel niet volstaat als bewijs voor de door u beweerde feiten en dat er enkel bewijswaarde aan kan worden toegekend indien het gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen, waar in uw geval geen sprake van is (zie arrest 313143 van 18 september 2024, p. 11). Voor het nieuwe artikel dat u aanbracht (document 1.2 in de groene map van uw dossier), moet hetzelfde gesteld worden. De aanbevelingsbrief van uw werkgever in België houdt op geen enkele manier verband met uw asielmotieven. Daarnaast haalt u nog aan dat uw dochters in het bezit zijn van screenshots van dreigberichten (Verklaring volgend verzoek DVZ, punt 19). U legde deze screenshots echter niet voor, waardoor ze vanzelfsprekend buiten beschouwing moeten worden gelaten.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan

blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker betoogt vooreerst dat wat de ontvankelijkheid *ratione temporis* betreft, de bestreden beslissing niet correct werd verzonden, waardoor de beroepstermijn niet aanving.

Hij zet uiteen dat het Fedasil-centrum Bovigny op 17 juli 2025 heeft meegedeeld dat hij op een nieuw adres verblijft. De niet-bezorgde aangetekende zending met de beslissing werd teruggezonden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal). Deze terugzending werd door het Commissariaat-generaal ontvangen op 28 juli 2025. Aangezien de kennisgeving niet heeft plaatsgevonden, begon de beroepstermijn van 10 dagen na kennisgeving naar de mening van verzoeker niet te lopen zodat het onderhavige beroep *ratione temporis* ontvankelijk is.

2.2. Verzoeker voert in zijn eerste en enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de oude artikelen 48/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting en meent vervolgens dat de motivering zowel feitelijk als juridisch ontoereikend is evenals dat bijgevolg ook de zorgplicht geschonden is voor zover de tegenpartij het volledige dossier had moeten onderzoeken. Subsidiar betoogt verzoeker dat bij de huidige stand van het onderzoek van de zaak, de door de verwerende partij aangevoerde gronden ontoereikend zijn om een beslissing tot weigering of de afwijzing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Verzoeker verwijst naar algemene informatie en vraagt overeenkomstig de oude artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 39/76, § 2 van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing bijgevolg nietig te verklaren opdat de tegenpartij de nodige aanvullende onderzoeksmaatregelen zou kunnen treffen.

Na zijn uiteenzetting vraagt verzoeker het huidige beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en bijgevolg in hoofdde hem als vluchteling te erkennen, in subsidiaire orde hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en meer subsidiar, de bestreden beschikking nietig te verklaren en de procedure terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal.

2.3. Verzoeker voegt stukken bij zijn verzoekschrift die hij benoemt als volgt:

- “1. *Bestreden Beslissing van het CGVS;*
2. *Beslissing van 29 september 2025 (bijlage 13quinquies);*
3. *Teruggestuurde aangetekende brief (28.07.2025);*
4. *Mededeling Fedasil-centrum BOVIGNY (17.07.2025);*
5. *PRO-DEO-Aanwijzing Nr. BAJ-EUP-2025-001254.”*

3. Nota

3.1. Op 12 maart 2026 maakt de commissaris-generaal een “*NOTA Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure*” over.

Wat de ontvankelijkheid *ratione temporis* betreft, repliceert de commissaris-generaal dat verzoeker op geen enkele wijze aantoont dat het door hem neergelegde stuk van Fedasil d.d. 17 juli 2025 zou zijn overgemaakt aan de Commissaris-generaal, waardoor dit stuk haar tot op heden onbekend was. Daarnaast wordt opgemerkt dat de aangetekende zending, met daarbij het formulier “*Déclaration: Changement de domicile élu*” dat werd opgemaakt op 11 juli 2025, pas werd ontvangen op woensdag 23 juli 2025 door de Commissaris-generaal, zijnde na het versturen van de bestreden beslissing op vrijdag 18 juli 2025 bij aangetekende brief. De commissaris-generaal betoogt aldus dat de kennisgeving van de beslissing correct heeft plaatsgevonden.

De commissaris-generaal zet tevens uiteen dat, gelet op de beroepstermijn van 10 dagen die aanving op 24 juli 2025, het op maandag 2 maart 2026 ingediende beroep laattijdig is en bijgevolg kennelijk onontvankelijk.

Zij voegt nog toe dat, gelet op de aanvraag tot consultatie van het administratief dossier ingediend op 17 oktober 2025 en ingewilligd op 22 oktober 2025, zij niet inziet om welke reden verzoeker pas op 2 maart 2026 een beroep tegen de bestreden beslissing heeft ingediend.

3.2. Verzoeker maakt geen bezwaar tegen de behandeling via een louter schriftelijke procedure.

3.3. De partijen dienen geen pleitnota in.

4. Beoordeling

4.1. Ontvankelijkheid

In haar *“NOTA Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure”* werpt de commissaris-generaal op dat het beroep laattijdig werd ingediend en derhalve onontvankelijk is.

Het beroep van verzoeker is gericht tegen de beslissing getiteld *“niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”* van het Commissariaat-generaal van 17 juli 2025, waarbij zijn huidig, tweede verzoek om internationale bescherming in België in de zin van oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard bij gebrek aan nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Overeenkomstig oud artikel 39/57, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet bedraagt de beroepstermijn tegen die beslissing tien dagen. De termijn is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (*cf.* RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Een geldige kennisgeving doet de beroepstermijn ingaan. Derhalve wordt vooreerst geverifieerd of deze correct en rechtsgeldig is geschied.

Oud artikel 51/2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, (...) elke kennisgeving geldig [is] wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs”*.

Uit het administratief dossier blijkt dat de aangetekende zending met de bestreden beslissing op 18 juli 2025 aan de postdiensten werd overhandigd en dat deze werd verzonden naar het Fedasil-centrum te Bovigny (administratief dossier, stukken 1 en 2).

Het vermelde adres stemt overeen met de door verzoeker gekozen woonplaats op 2 juli 2025 (administratief dossier, deel 7 DVZ, *“Verklaring betreffende de woonstkeuze”*).

In het administratief dossier bevindt zich echter ook een formulier *“Déclaration : changement de domicile élu”* d.d. 11 juli 2025 waaruit blijkt dat verzoeker zijn gekozen woonplaats wijzigt naar een adres te 6670 Limerlé. Zoals de commissaris-generaal opmerkt in haar nota, blijkt eveneens dat het Commissariaat-generaal dit formulier op 23 juli 2025 ontving (administratief dossier, deel 4 Bijkomende informatie).

Bijgevolg wijzigde verzoeker zijn gekozen woonplaats op de daartoe voorziene wijze in oud artikel 57/6/7, § 3 van de Vreemdelingenwet. De wijziging gebeurde voorafgaand aan het verzenden van de bestreden beslissing door het Commissariaat-generaal op 18 juli 2025. Dat deze wijziging het verzenden van de bestreden beslissing zou kruisen en derhalve pas na het verzenden van de bestreden beslissing het Commissariaat-generaal zou bereiken, kon verzoeker onmogelijk voorzien, noch vermijden.

Bovendien blijkt eveneens uit het administratief dossier dat de aangetekende zending houdende de bestreden beslissing naar het Commissariaat-generaal werd teruggezonden met vermelding dat verzoeker geen post meer ontvangt op het opgegeven adres. Het Commissariaat-generaal ontving deze terugzending op 28 juli 2025 (administratief dossier, deel 4 Bijkomende informatie). Bijgevolg kon het Commissariaat-generaal niet onwetend zijn dat de aangetekende zending met bestreden beslissing verzoeker niet had bereikt en dat de wijziging woonplaatskeuze de aangetekende zending had gekruist.

Dat inzage in het administratief dossier werd gevraagd en werd ingewilligd op 22 oktober 2025, zoals de commissaris-generaal nog opmerkt in haar nota, brengt bovenstaande vaststellingen niet aan het wankelen.

Gelet op het voorgaande, kan verzoeker dan ook worden bijgetreden waar hij betoogt dat het beroep onontvankelijk is *ratione temporis*.

4.2. Juridisch kader

4.2.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.2.2. Zoals reeds vermeld, is het beroep van verzoeker gericht tegen de beslissing “*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*” van het Commissariaat-generaal van 17 juli 2025 waarbij zijn tweede verzoek om internationale bescherming in België op grond van oud artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° *juncto* oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard bij gebrek aan nieuwe elementen of bevindingen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Overeenkomstig artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet wordt een volgend verzoek om internationale bescherming nog steeds niet-ontvankelijk verklaard bij gebrek aan nieuwe elementen of bevindingen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening 2024/1347/EU.

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, overweging 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, overweging 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, overweging 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, overweging 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, overweging 37).

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoekende partij nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoekende partij nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt en aan de orde zijn die

afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen.

De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

4.3. De commissaris-generaal stelt vooreerst omstandig vast dat wat betreft de beoordeling in toepassing van oud artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden waren waaruit bijzondere procedurele noden in zijn hoofde konden worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen en dat op grond van het geheel van de gegevens die actueel in verzoekers administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door hem worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Verzoeker gaat niet in op deze beoordeling zodat het besluit van de commissaris-generaal dat bijgevolg de vorige beoordeling onverkort blijft gelden en er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd worden en dat hij in de gegeven omstandigheden kan voldoen aan zijn verplichtingen, staande blijft.

4.4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat huidig tweede beschermingsverzoek van verzoeker geen elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

4.4.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in *casu* de beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

4.4.2. Verzoeker stelt dan wel zeer algemeen dat de motivering zowel feitelijk als juridisch ontoereikend en onjuist is, doch hij onderneemt in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging om de pertinente en draagkrachtige motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen.

Hij beperkt zijn verweer in wezen louter tot de kritiek dat een onvolledig onderzoek zou zijn gevoerd en hij verwijst naar de COI Focus "*Georgië algemene situatie*" van 12 februari 2025 (update) zonder de minste concrete toelichting.

De commissaris-generaal duidt in de bestreden beslissing dat zelfs indien er wel geloof zou worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen – *quod non* – er bovendien op moet worden gewezen dat er inzake verzoekers eerste verzoek werd geoordeeld dat er bescherming beschikbaar is voor hem in Georgië. Daar verzoeker geen dienstige argumenten aandroeg waarom dit niet het geval zou zijn, blijft deze beoordeling overeind, zo stelt de commissaris-generaal.

In het met gezag van gewijsde beklede arrest van de Raad met nummer 313 143 van 18 september 2024, dat werd geveld naar aanleiding van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming, werd reeds geoordeeld dat verzoeker alleszins niet overtuigt dat hij in geval van een terugkeer naar Georgië, met

betrekking tot de door hem gevreesde problemen, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hem hulp en/of bescherming te bieden. Hij toont aldus niet aan dat in zijn geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat hij daartoe geen toegang zou hebben en hij slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van oud artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die hij zegt te vrezen.

De commissaris-generaal besluit op goede gronden dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek evenmin geloofwaardige en overtuigende nieuwe elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat hij in Georgië niet op afdoende bescherming zou kunnen rekenen met betrekking tot zijn verklaarde problemen.

De loutere verwijzing in het verzoekschrift naar voormelde COI Focus van 12 februari 2025 doet hier niet anders over oordelen. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker thans in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat of dat het hem in Georgië aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Onverminderd de duiding omtrent onder meer de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, maakt hij hoe dan ook niet aannemelijk, noch blijkt uit de voorliggende (landen)informatie dat de loutere verwijzing hiernaar zou (kunnen) volstaan om een gebrek aan nationale bescherming bij een terugkeer naar Georgië aan te tonen. Uit de door verzoeker bijgebrachte (landen)informatie blijkt niet dat er in Georgië sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Internationale bescherming kan hoe dan ook slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Zelfs al wordt verzoekers vrees aannemelijk bevonden, dan nog blijkt uit niets dat het hem dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt. Bescherming die de nationale overheid biedt, moet overigens doeltreffend zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Noch het in wezen louter theoretische betoog van verzoeker, noch de informatie waarnaar hij verwijst is dan ook van die aard dat kan worden besloten dat de appreciatie van de situatie in Georgië niet langer correct of redelijk zou zijn. Het komt aan verzoeker zelf toe om in zijn individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in zijn individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wendt om bescherming te vragen. Hij slaagt hierin evenwel niet. Verzoeker toont niet aan dat in zijn individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich (opnieuw) wendt tot de Georgische overheid voor bescherming. Verzoeker beperkt zich tot algemene kritiek, maar brengt ook thans geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat hij geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Georgië aanwezige beschermingsmogelijkheden. Bijgevolg reikt verzoeker geen nieuwe elementen of bevindingen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Verzoeker slaagt er met de loutere verwijzing naar algemene informatie dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn, noch dat zij niet op zorgvuldige en gedegen wijze tot haar besluit kwam.

Op de overige motieven van de bestreden beslissing gaat verzoeker evenmin op concrete wijze in zodat deze onverminderd overeind blijven.

4.5. Gelet op het voorgaande, overtuigt verzoeker ook thans niet dat hij in geval van een terugkeer naar Georgië, met betrekking tot de door hem gevreesde problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hem hulp en/of bescherming te bieden. Verzoeker slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van oud artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen.

4.6. Het Commissariaat-generaal heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidige volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die afdoende werden onderzocht alsook zorgvuldig werden beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de commissaris-generaal op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de commissaris-generaal vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming en de door hem neergelegde documenten niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden, noch worden de overige omschreven schendingen aangetoond.

4.7. Het geheel aan documenten, landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, kan worden geconcludeerd dat verzoeker geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming. De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent, draagkrachtig en worden in hun geheel overgenomen.

Bijgevolg brengt verzoeker geen nieuwe relevante elementen aan, noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als persoon de internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening 2024/1347/EU. Aldus moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming.

5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor er niet over de grond van het beroep zou kunnen worden geoordeeld. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend zesentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

S. VANDEVORST,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

M. RYCKASEYS